

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

XIV. ročník, číslo 4 - duben 2008

2

Brána 4/2008

KÁZÁNÍ O TŘECH STRÁNKÁCH LÁSKY

Introitus: 1.Jan 4,10-12

V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás. Milování, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat. Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle.

Čtení: I.Kor 13 - celá kapitola

Susprium: Kdybych obsáhl všechno poznání, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem.

Text: 1. Jan 4,16. **Bůh je láska**, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.

To nejpodivuhodnější, co může člověk v životě potkat, je to, když pozná, že **ho někdo má rád**. Pouta osamělosti a sociální izolace se v té chvíli zpřetrhají, pocity méněcennosti mizí. Zůstává jen kouzelný zážitek lásky.

A láska je dnes tématem našeho kázání.

Naš text je vyňat z **širšího kontextu**. Čtete tam (v. 16-18):

"Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.

V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu - neboť jaký je on, takový jsme i my v tomto světě. Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce. My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás."

Z toho, co jsme četli, a co nám bible říká o lásce, chceme zde upozornit na tři stránky lásky, kterou překladatelé Nového zákona vyjádřili řeckým slovem "agapai" - na rozdíl od jinak běžného slova pro lásku "eros" a "filein". Co je to láska typu agapai? V čem je její specifická?

V úvodu si připomeňme to nejdůležitější - radostnou zvěst - evangelium: **Pán Bůh mne má rád**

Každý z nás si přejeme, aby nám bylo dobře. Jsou však chvíle, kdy si uvědomujeme, že vzdor všemu dobře nám není. Nemáme při tom na mysli náš zdravotní stav, ale něco horšího. Co?

Cítíme, že to, co nás těšilo - ať to bylo to či ono - a co nás těší, nás nenaplnuje tak, abychom byli 100% spokojeni. Nejen to. Cítíme, že nejsme takoví, jak bychom být měli. Řečeno křesťanskou terminologií: když se upřímně podíváme na sebe, tak zjišťujeme, že nás Pán Bůh nemůže mít rád, když vidí - a on to vidí - jací jsme. V takových chvílích by diagnóza našeho stavu mohla znít "smutek ze zarmoucení Pána Boha". Snažíme se jako křesťané dělat, co dělat máme a nedělat, co bychom dělat neměli - a vzdor všemu našemu úsilí zjišťujeme, že to není, jaké by to mělo být.

Terapie tohoto stavu není cestou ještě usilovnějšího snažení se Pánu Bohu líbit - tím, co a jak děláme. Pomoc v tomto stavu vede zcela jinou cestou. Vede nás k osobnímu setkání s tím, který je, biblicky vyjádřeno, „Pánem pánů a Králem králů.“ V

prvním kroku pak k co nejuprímnějšímu pohledu na vlastní nedostatky v poslušnosti Božích přání, k poznání toho "tak takový jsem já". Tak mne ty, Pane Bože, vidíš. Ve **druhém** kroku pak k vyznání Pánu Bohu toho, jak to ve skutečnosti se mnou je. Tak, jak to zpíváme písní „Tak jaký jsem, ač nemám nic...“. Nic, čím bych se před tebou mohl chlubit. Jak takovéto setkání vypadá?

Oč jde, to naznačuje obrazně James Bryan Smith. Ten měl jednu službu u svého novorozeného syna. Když ten v noci začal hladem plakat, vstal k němu a dal mu napít z připravené lahve. Když se ten hladový, plačící a všelijak nešťastný syn napil, otevřel oči, spokojeně se na otce usmál a blaženě opět usnul. Svým úsměvem jako by říkal: "Já vím, že mne máš rád, že jsem u tebe v dobrých rukou".

Dnes se zde chceme zastavit nad třemi stránkami či rozměry biblického pojetí lásky typu agapai.

A.. Láska jako přijetí a projev úcty

Něco podobného jako zažil syn Jamese Smithe můžeme zažít i my, když se obdobně vypláceme z poznání svého hladu - po Božím uznání. Můžeme slyšet "Neboj se, já tě mám rád. Jsi můj". Tak nám z bible hovoří zpráva o Boží nepodmíněné lásce. Ne pro naše klady, přednosti a vzorné činy a výkony, ale z lásky, kterou si nás zamiloval, když jsme ještě nebyli. Jde o poznání toho, že **jsme přijati** - s **respektem**, který jsme si nezasloužili. Toto evangelium - tato radostná zvěst přikrývá všechny naše obavy z povědomí o tom, co jsme udělali a udělat jsme neměli, i z toho, co jsme neudělali a udělat jsme měli.

2. Když mne má Pán Bůh rád, mohu se i já mít rád.

Kolikrát se nám stalo, že jsme se na sebe zlobili za to, co jsme zkazili, že jsme se neovládli, že jsme něco neudělali. Hněvali jsme se na sebe a neměli jsme se rádi. Když zažijeme Boží přijetí, když si uvědomíme, že Pán Bůh má vzdor všemu k nám úctu a přijímá nás, dává nám to radost i sílu k tomu, abychom i my sami se měli rádi. Ne namyšleně - jako antický hrdina Narcis, ale ve vší pokoře. Jak to krásně vyjádřil K. Chesterton: "Víte, proč andělé mohou lítat? Protože se neberou tak smrtelně vážně a netrápí se tím, co jim Pán Bůh odpustil."

3. Když se mohu mít rád, mohu mít rád i druhé lidi.

Nejen ty, kteří jsou mi blízcí, pomilování hodní a milí, ale všechny. Mohu k nim přistupovat a přijímat je tak, jak i mne přijal Pán Bůh. Mohu mít k nim úctu - respekt - tak, jak ho má Pán Bůh ke mně. To však neznamená, že budu souhlasit se vším, co dělají a že budu mít radost, ze všeho, s čím se u nich setkám.

B. Odpouštění jako projev lásky

1. Pán Bůh mne nejen přijímá takového, jaký jsem, ale on mi též odpouští. Odpouští mi to, o čem ví: co jsem udělal a udělat jsem neměl a co jsem neudělal a udělat jsem měl. Nic mu není skryto. Stalo se, že jsem věděl, že to je proti Boží vůli, a přece jsem neposlechl. Pán Bůh to ví a přece mi to odpouští. Ne lacino. Ježíš Kristus za to zaplatil svým životem - jako Maxmilian Kolbe v Osvětimi, když se dobrovolně nabídl obětovat za spoluvězně. A tak zde stojím jako ten, k němuž má Pán Bůh úctu, i když si to nezasloužím, a jako ten, kterému Pán Bůh odpouští vše,

co odpuštění potřebuje, k tomu, abych žil jako svobodný člověk.

2. Když mi Pán Bůh odpouští, i já si mohu odpustit - třeba i to, o čem jsem prohlásil, že si to do smrti neodpustím. Mohu odložit ten „pytel cementu“ - mé viny, který mne zatěžoval na každém kroku a znemožňoval mi jít v životě dál v plné síle, naději a radosti.

3. A když mi Pán Bůh odpustil, mohu i já odpouštět těm, kteří mi něco zlého udělali. Nemusím se tím dále trápit, nemusím myslet na to, jak se mu zlým odplatím za to, co mi udělal, nemusím myslet na pomstu, ale mohu se pomsty zřeknout - odpustit mu či jí tak jako se odpuštění dostalo i mně.

C. Péče jako projev lásky

1. V jedné písní zpíváme „Kdyby nás Bůh neměl rád, nedělal by tuto zemi“. Vyjadřujeme tak radost a vděčnost na to, že můžeme žít. Nejen to, Myslíme při tom i na to, že „vše, co třeba k životu, dá mi pro svou dobrotu“.

2. Když Pán Bůh pečuje o mne, mohu i já pečovat o sebe a nedomnívat se, že každá chvíle, kterou nic nedělám, co bych dělat měl - kdy např. odpočívám, pečuji o sebe - o své zdraví, o své vzdělání, o svůj vzhled atp. - je promarnění vzácného mi darovaného času. Mohu pečovat o sebe i tím, že něco studuji, že se v něčem zdokonaluji, i tím, že se z toho či onoho raduji.

3. Když poznávám to, jak Pán Bůh o mne pečuje, mohu i já pečovat o ty lidi, k nimž mám blízko. V prvé řadě ve své rodině, ve

svém sousedství, ve svém sboru, ve své práci. Pán Bůh mi naslouchá. I já mohu naslouchat druhým lidem a snažit se je

pochopit a porozumět jim, poznat, co potřebují. A v tom jim vycházet vstříc.

V jednom shromáždění byl čten dopis člena sboru. Ten se dostal do finančních těžkostí. Prosil sbor, aby se za něj modlil. Bratr kurátor řekl: „Vyndejme nejprve každý z kapes vše, co tam máme, a dejme to do této krabice. Potom se za tohoto bratra můžeme modlit.“

Kázání končí. Když se jednou zeptali Karla Bartha, jednoho z nejvýznamnějších teologů 20. století, s jakou nejhlubší myšlenkou se ve svém životě setkal, odpověděl slovy nám všem dobře známé dětské duchovní písně: „Má Pán Ježíš, má mne rád, dí to Písmo nastokrát...“

Poslání: Ř 8, 38 -39

Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Požehnání:

Apoštol Pavel napsal do Efezu 3, 18 - 19: "Prosím, aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná její šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží.“

ZÁPIS Z DUBNOVÉ SCHŮZE STARŠOVSTVA

- 1) Kontrola březnového zápisu.
- 2) Schválena pokladní zpráva za březen.
Účelová sbírka na HDL činila Kč 7109, 11.5. bude sbírka pro Diakonii.
Bylo odevzdáno daňové přiznání.
D. Bruncko předložil nabídky dataprojektorů. Staršovstvo souhlasí se zakoupením přístroje za cca 16 tis. Kč, s tím, že budou stanoveny podmínky pro jeho používání a případné půjčování na sborové akce mimo prostor kostela.
- 3) Nový farář - br. kurátor informoval o jednání s pracovnící synodní rady ohledně administrativních kroků, které nás čekají. Dále o návštěvách ve sborech a rozhovorech s navrženými kandidáty. Staršovstvo bude jednat s bratry Jiřím Ortem a Jaroslavem Pecharem ohledně termínů, kdy proběhne jejich rozhovor se staršovstvem a kterou neděli budou v Braníku kázat. Aleš Drápal udělá předtím s oběma kandidáty informativní rozhovor, který bude otištěn v Bráně tak, aby všichni členové sboru měli předem základní informace.
- 4) M. Drápalová, I. Plhák a J. Holý informovali o pokračování v hledání bytu pro nového faráře a návštěvách vybraných objektů. Není to lehké.
- 5) Schválena kandidátka členů dozorcí rady Střediska Diakonie pro zrakově postižené: E. Budzáková, J. Čierná, P. Firbas, M. Janeba, M. Souček, náhradnice: M. Ortová.
- 6) 19.4. by měla přijet skupina německých přátel z Dittersdorfu – je připraven program a zajištěno občerstvení a ubytování – čekáme na upřesnění počtu návštěvníků.
- 7) Rut Nývltová se zúčastnila setkání kurátorů. Jednání se týkalo převážně účetnictví. Připomínky, které k tomuto problému vypracovala M. Kolářová, byly předány br. Ženatému.
- 8) J. Čierná upozorňuje, že 21.4. proběhne v Praze veřejná sbírka na Diakonii.
- 9) Tomáš Bedrník požádal o uvolnění ze staršovstva. Staršovstvo uznalo důvody, které bratra Bedrníka k tomuto kroku vedly a přijalo jeho rezignaci. Současně mu poděkovalo za práci, kterou vykonal.

**O požehnání pro svého syna Daniela požádali
Helena a Ondřej Petrovi.
Konalo se 6. dubna 2008.**

SBOROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ II. ČÁST

Zprávy za rok 2007, přednesené na sborovém shromáždění 9. 3. 2008:

MLÁDEŽ

Mládež se koná každé úterý od 18.30 do 21.00, vede ji Michal Slabý s týmem (Dušan Bruncko, Anna Hrubá, Viola Hoznauerová a nově Jakub Drápal). Schází se nás cca 8-25. Na mládeži máme programy buďto na konkrétní oddíl z Bible nebo na jiné téma, které se týká křesťanského života. Během posledního půl roku to byla např. témata

Křest dětí,
Co lze a co nelze čekat od evoluce
Bůh Tě volá k následování, jsi připraven?
Víra a život na ulici

Krom toho jsme měli také několik méně povídacích programů, jako například chválící mládež proloženou čtením z bible, nebo prodlouženou mládež.

Myslím, že se nám docela daří pěstovat co nejotevřenější společenství, a tak mezi sebe zveme lidi napříč věkovými i jinými skupinami (nebojte se k nám přijít podívat). Byl u nás např. bratr farář, někteří členové staršovstva, i lidé z jiných sborů. Do budoucna plánujeme např. program Bohoslužebná liturgie v ČCE a chceme pokračovat v sérii programů na list Koloským.

Za velký úspěch mládeže považujeme členství v Seniorátním odboru mládeže (SOM), kde máme dva zástupce – Jakuba Dráपालa a Honzu Winkelhöfera.

Michal Slabý

DOROST

Protože počet stálých účastníků dorostu byl na začátku školního roku velice nízký, rozhodli jsme se snížit věkovou hranici tak, aby se mohly účastnit i některé mladší děti z našeho sboru. Dorost je tedy nyní pro děti od 8 do 14 let. (Původně bylo rozpětí 10-15 let). Stálých účastníků máme od té doby cca 7, dalších přibližně 8 dětí se schůzek zúčastňuje jen občas, nebo s námi jezdí na výlety.

Vedoucí jsou čtyři, a to Katka Zvánovcová, David Slabý, Běta Pincová a Lukáš Drápal.

Program dorostu se oproti minulým rokům nijak výrazně neliší, stále se skládá z her a duchovních programů. V programech probíráme život Abrahama, Izáka a Jákoba. V rámci her nám jde jednak o to, aby se spolu děti skamarádily, a aby je to bavilo, a zároveň se je občas snažíme naučit nějakou „táborovou“ dovednost, jako je Morseovka nebo uzlování.

Od září jsme podnikli jeden jednodenní výlet a jednu vícedenní výpravu. Účast na těchto akcích byla hojná a jsme rádi, že se kromě pravidelných účastníků dorostu objevily i některé nové (a staronové) tváře.

Katka Zvánovcová

NEDEĽNÍ ŠKOLA

V nedělní škole jde v prvé řadě o seznamování dětí se zvěstí Bible, s biblickými příběhy. V prvním pololetí loňského roku jsme probírali novozákonní témata, od září jsme začali opět probírat starozákonní příběhy, počínaje Abrahamem. S průběhem výuky se můžete seznámit na nástěnce v apsidě. Také tam najdete biblické verše, které se k jednotlivým lekcím učíme, někdy obrázky dětí, jindy písničky a další.

Starší děti se scházejí v průměru 8 – 10, mladší v obdobném počtu.

Tým vyučujících se loni podílel na práci v obou odděleních (ve složení K. Hrubá, manželé Mazní, K. Kutálková, A. a M. Pospíšilovy, K. Skuhra, B. Stralczyńska, K. Šedivá a M. Žilková).

Asi ve dvouměsíčních intervalech se scházíme k rozdělení služeb a ke zpracování vzájemných podnětů, také k modlitbám za moudrost k této službě.

Miriam Žilková

RANNÍ NEDEĽNÍ CHVÁLY

Každou neděli, kromě prvních v měsíci a výjimek, se konaly a konají ráno před bohoslužbami od 8:30 v apsidě chvály. Jejich cílem je společným zpěvem a modlitbou oslavovat Pána a mimo jiné se tak připravit na bohoslužby. Při modlitbách se modlí každý, jak má na srdci, potichu i nahlas; často se modlíme za náš sbor, za bratra faráře, za kázání a jeho posluchače, za staršovstvo, za členy sboru, zejména za nemocné, ale někdy i za vládu. Technicky to probíhá tak, že před chválami je sestaven seznam písní - zhruba 12 až 15 písní (většinou ho připravuje Klárka Mazná). Vlastní chvály se pak skládají ze tří bloků: v prvním se postupně zazpívají písně z prvních dvou třetin seznamu, pak následuje zmíněná modlitební chvíle a nakonec se zazpívá zbytek písní. Hudební doprovod zajišťuje poslední dobou zejména Michal Mazný, Saša Slabý, Honza Winkelhofer a další, přičemž se hraje především na kytaru, někdy i baskytaru, popř. různé bubínky a chřestítka. Končí se obvykle v 9:15 a účastníci pak odchází na bohoslužby. Na chvály se schází 2 až 10 lidí, průměrně 5, přičemž jsou to většinou ti samí; občas však zavítá i někdo nový. Chvály se už takto konají od února 2006, čili více jak 2 roky, a stále se nám to líbí. Zveme tímto všechny k účasti a budeme velmi rádi, když nás v přípravě a vedení chval občas někdo vystřídá, což bude jistě příjemnou změnou.

Michal a Klára Mazní

INTERNET (SBOROVÉ WEBOVÉ STRÁNKY)

Na internet stále dáváme aktuality (většinou z ohlášek), kázání (jejich přípravu v internetové podobě má na starost Pavel Kukačka, který dělá tuto práci naprosto spolehlivě, za což mu velice děkují) a časopis Brána. Ten je v poslední době buď pouze v PDF verzi, anebo v textové verzi. HTML verzi nestíhám z časových důvodů připravovat. Když si to někdo vezme na starost, budu rád - at' se mi ozve. Většinou mají lidi spoustu nápadů, jak to dělat, ale já potřebuji někoho, kdo to bude pravidelně a spolehlivě dělat sám. Na webu

sboru přibyla i stránka o Nedělní škole. Rovněž jsou zde k dispozici skripta pro konfirmační cvičení, připravená bratrem farářem, kontaktní informace o sboru, stručná historie sboru, seznam sborové knihovničky a odkazy na další weby. Stručná verze webu je k dispozici též i v anglickém a německém jazyce. Děkuji tímto i Davidu Slabému za vytvoření a údržbu grafického vzhledu stránek, který považuji za velice zdařilý.

Michal Mazný

SKUPINKA U MAZNÝCH

Skupinka u Mazných se scházela v minulém roce většinou ve čtvrtek či v pátek. Programy většinou připravuje Klárka Mazná, za což jí tímto moc děkujeme. Občas si připraví program i jiný člen skupinky, což je moc prima. Někdy je program inspirován jiným programem, který zazněl např. na nějaké křesťanské konferenci, semináři apod. Pro představu několik témat z naší skupinky: O hořkosti, O hněvu, O partnerských vztazích, O jazyku lidském, O podřízenosti, O zkouškách, O rodičích, O odpočinku, O sebevýchově a napominání, O příkázání miluj bližního svého, O evoluci. Společně se zde modlíme, večeříme, povídáme si, čteme z Bible a máme zmíněné programy. Předmětem rozhovorů a modliteb bývají osobní záležitosti zúčastněných (pracovní, rodinné - co má kdo na srdci), protože skupinka k tomu skýtá vhodné prostředí takové věci sdílet. Ale modlíme se i za sbor, za faráře a staršovstvo. Na skupinku chodilo cca 4 až 7 lidí. Poslední dobou skupinka prožívá určitou vnitřní krizi, a tak uvidíme, jak to dopadne. Na obzoru je však nová podoba skupinky, a tak máme naději v dobré pokračování.

Michal Mazný

Z pléna byly doplněny zprávy o dalších skupinkách:

SKUPINKA U CHADIMŮ

se schází jednou týdně. Čteme Písmo, sdílíme se a modlíme. Naše skupinka není denominálně uzavřená.

Jan Chadima

Dále Karolina Hrubá informovala o skupince u Drápalů a Jan Winkelhofer o skupince u Slabých.

17.3.2008 se narodil Egonovi a Maruše Čierným syn Kryštof. Byl drobeček (2,44/47), ale roste jako z vody. Blahopřejeme.

JAK TO BYLO S PRVNÍM BRANICKÝM TÁBOREM

V únorovém čísle Brány se sestra Růžena Černá statisticky vrátila k vývoji sboru v uplynulých desetiletích. Musím poopravit jeden údaj. Prvý tábor se konal v roce 1987, nikoliv v roce 1988. Letopočty 1987 či 1988 mohou vyvolat zdání, jako kdybychom čekali revoluci, která už byla za dveřmi, a šli jí tak trochu naproti. To je ale opravdu jenom zdání. V roce 1987 jsme žili s pocitem, že je pravděpodobné, že zbytek svého života strávíme v Československé socialistické republice. Dopředu jsme neviděli, z let nedávno minulých jsme si ale naopak pamatovali ztrátu farářského souhlasu bratra Jana Kellera a následné soudy, kde se mu snažili – naštěstí bezúspěšně - dokázat, že na jeho (úředně nepovoleném) táboře došlo k nějaké nepřístojnosti.

Lavice sboru o nedělích bývaly opravdu hodně prázdné. S Martou jsme uvažovali vážně o odchodu do Modřan, kde přeče jen několik rodin nám věkově i zájmově bližších bylo. Když uvěřili manželé Hoznauerovi, tak to bylo velkým povzbuzením. Někdy okolo poloviny osmdesátých let jsme v létě s Martou navštívili takový evangelizační kurs v Maďarsku, který pořádal bratr farář Heryán. Byla to víceméně konspirativní akce, jež se formálně jevila jako rodinná dovolená v rekreačním středisku maďarské reformované církve v Tahitótfalu severně od Budapešti. Hovořili tam různí zvaní hosté, jejichž slovo bylo tlumočeno některým z účastníků. Když jsem tam byl já, tak hlavní program měl americký misionář tamilského původu jménem Camaleson. Šlo hlavně o učednictví. Vzpomínám si, jak říkal, jak je to těžké začít svědčit.

Mluvil o sobě. Vzpomínal, že si jako student velice slušně vydělával zpěvem. Získal konexe do filmového průmyslu a byl hodně žádaný (indický film je obrovský byznys holywoodských rozměrů – mimo Indii znám není, neboť většina filmů jde diváckému vkusu hodně naproti, a ten indický vkus je prostě jiný). Poté co uvěřil v Ježíše Krista, tak naléhavě cítil, že by měl svědčit právě zpěvem. Jednoho dne si stoupl na rohu dvou frekventovaných ulic v Madrasu, zavřel oči a začal nahlas zpívat o Ježíši. Říkal, že se strašně styděl, měl zavřené oči a děsil se toho, co uvidí, až je otevře. Když je otevřel, našel okolo sebe lidi, kteří (vzpomínám-li si dobře) vytvořili základ sboru, jenž později založil.

To, co Camaleson učil, bylo inteligentní, a mělo to propracovanou strukturu. Po letech se mi ale skoro nic jiného než tento příběh (který je, uznávám, takový barvotiskový) nevybavuje. A k tomu vzpomínka, že ten člověk byl autentický. Na jeho náročným zpěvu mi připadal podstatný boj, který musel sám se sebou svést. Překonat strach z okolí, z toho, že se ztrapní, z neúspěchu. Po světě chodí spousta náročných zpěváků, kteří si na svou situaci zvykli a tak nějak se vnitřně opouzdřili. To jeho případ nebyl.

Po návratu z Maďarska jsem cítil stále naléhavěji, že hovořit o křesťanství pouze na rovině intelektuální je málo. Bylo mi přes třicet, hlásila se dospělost dotvrzovaná dvěma živými, skvělými a náročnými dětmi, a na takové to sdílení mládežnického typu, kdy člověk nejenom s někým hovoří, ale také s ním pobývá a prodlévá, nebyl čas, a i příležitost ubývalo. Roz-

hodnutí zkusit křesťanský tábor pro děti bylo odpovědí na vnitřní nouzi a potřeby sboru. Samozřejmě, že by nic takového nebylo možné bez pomoci a nasazení druhých. Nebyl jsem a nejsem příliš zběhlý v různých zařizovačkách, které zvláště v tehdejší době musely probíhat obratně a vedlejšími kanály. V tom byl nedostupný Vít'a Prosek. Vzpomínám na ten úžas, když jsme při cestě na tábor s Martou nastoupili do jeho škodovky a ona přetékala čerstvým masem a uzeninami naskládanými do velkých plastových beden, případně nazývaných masovky. Byl v tom známý řezník. Shodou okolností Vít'a pracoval v organizaci, která měla podnikovou chatu hned vedle křižlické fary, kde se první tábor konal. Dovezené potraviny jsme v ní mohli uskladnit v obrovské lednici, a také jsme odtamtud získali zapůjčenou velkou elektrickou plotnu, na které šlo vařit v táborových hrncích. Vlastně jsme tehdy po materiální stránce byli zabezpečeni lépe než na mnohých pozdějších táborech po Listopadu. Současně jsme ale měli obavy, zda tábor někdo nenapadne jako nepovolený. Nemyslel jsem si, že by to úřadům stálo za nějaké politicky vedené vyšetřování. Stačilo jenom, aby poukázaly na hygienickou nepřiměřenost objektu vzhledem k počtu dětí. Nechci to příliš rozebírat, ale situace byla taková, že jsem musel vyhradit chlapcům místo na zahradě, kam bylo povoleno chodit čůrat. Kolik bylo přesně dětí, si už nepamatuji. Jedinou opěrnou vzpomínkou je údaj mé ženy Marty, která vládla kuchyni, a vzpomíná, že neměla problémy s odhadováním množství potravin. Místo pro čtyři vařila pro čtyřicet. Do toho počítala samozřejmě i vedoucí a pomocníky.

Křižlickou faru tehdy spravoval sbor na Jarově, později ji snad dokonce i kou-

pil. Bratr farář Rejchrt nám dojednal její zapůjčení, ale šlo to dost ztuha a neochotně. Úplně jsem tomu nerozuměl a nabyl jsem dojmu, že nebýt autority našeho bratra faráře jakožto bývalého obyvatele objektu, tak bychom odešli s prázdnou. Ostatně za rok se tak také stalo. Nicméně tehdy ji nám půjčili, a riskovali. Nikdy jsem jim za to nepřestal být vděčný. Ono to bylo tehdy vůbec těžké, jak se k takové napůl ilegální akci postavit. I u nás ve sboru bylo zřejmé, že bratr farář nám fandí a považuje věc za prospěšnou pro sbor, ale současně vše sleduje s obavami. Dnes si myslím, že byly větší, než kolik nám dal najevo. O to více si cením toho, že se svou manželkou nás přijeli na tábor povzbudit. Bylo to bez ohlášení a trefili se právě do toho jediného slabého místa, kdy nám to někdy uprostřed druhého týdne začalo přerůstat přes hlavu. Na jednu stranu nás mrzelo, že jsme v danou chvíli nebyli náležitě zorganizovaní, na druhou stranu svou přítomností velmi pomohli, zvláště když bratr farář děti rozezpíval tak, že se fara otfásala v základech.

Té pomoci bylo samozřejmě více. Úžasný byl Kája Burjánec, který nejen ve svém autě s přívěsem obětavě dopravil táborový materiál z Prahy do Křižlic, ale také přijel pro Martu a pomohl jí s dopravou do Prahy, aby se dostala na pohřeb nečekaně zesnulého dědečka. Jirka Měska přijel na posledních pár dnů a velice pomohl s přípravou hlavní závěrečné táborové hry. Myslím, že také doprovázel děti na cestě domů. My jsme s Martou zůstali na faře, abychom ji uvedli do dokonalého stavu, jak se zjevně od nás očekávalo. V podvečer pak pro nás dorazil autem můj tatínek. Při tom závěrečném uklízení jsme si docela sáhli na dno. Každý, kdo vedl s plným nasazením nějaký tábor, zná tu chvíli prázdnoty, kdy odevzdáte děti rodi-

čům – spousta rodičů si tehdy přijela pro děti přímo autem do Křižlic – a když jim je předáváte, tak je najednou jakoby anulováno vztahové pouto, které se mezi vámi a dětmi vytvořilo. Zažívali jsme to poprvé, a navíc byla před námi perspektiva vytírání, luxování a přenášení nábytku, zkrátka úklid. Byla v nás jiskřička naděje, že se třeba někdo zeptá, zda bychom nepotřebovali pomoc. A skutečně, manželé Kalouskovi se asi na dvě hodiny zdrželi a pomohli vytírat. A pak vzpomínám na Ivoše Plháka, který s námi zůstal až do konce. Je to asi po tolika letech komické, ale stále jsem mu nepřestal být vděčen za tu ochotu, se kterou se ujal stírání schodů.

Původně jsme chtěli tábor zajistit pouze branickými silami. Bylo to zhruba domluvené, ale počátkem června si to najednou pár lidí rozmyslelo. Navíc Vít'a se mohl z práce uvolnit jenom na menší část doby tábora. Trn z paty nám vytrhla jedna z holešovických skupinek. Byli to vesměs studenti, kteří neměli, kde by se scházeli a požádali nás, zda bychom jim scházení neumožnili u nás doma. To nakonec vedlo k tomu, že jsme do skupinky patřili i my. Situaci v Braníku jsme s nimi

sdíleli, i když si detaily moc nevzpomínám – u některých si nepamatuji dnes ani jejich jména. Nicméně byli to oni, kdo v krizové situaci pomohli. Prvý týden s námi byl Radek Čermák, který měl už nějaké táborské zkušenosti, a byl velkou posilou. Dále pomáhal Lukáš Konečný (který ještě v té době myslím patřil do branického sboru) a snad už tehdy také Mikuláš Vymětal. V kuchyni s Martou byla ze skupinky dvě děvčata, moc fajn holky, které se ostatně také něco přiučily. Marta vzpomíná, že když krájely cibuli, tak jedna z nich řekla „Tak tuhle práci dělám poprvé v životě.“ K čemu všemu jsou dobré dětské tábory, že? A více snad třeba někdy jindy.

Aleš Drápal

Dodatek:

z článku Aleše Dráपालa je patrné, jak je dobré nenechat zapadnout jména těch, kdo přispěli ke zdaru jednotlivých akcí. Omlouvám se, že v minulém čísle Brány nebylo uvedeno jméno hlavní organizátorky **Mezigeneračního setkání**. Takže díky za tuto výbornou akci patří **Miriam Žilkové**.

RČ

KŘEST

Po několikaměsíční přípravě byli pokřtěni katechumeni

30.3.2008   Jana Antonie Vondráčková
                     Kateřina Burjánková
                     František Kočí

6.4.2008   Pavla Dudková

6.4.2008 byla pokřtěna též Magdalena Kočí

PŘEČETLI JSME

Zlatá mládež

(opsáno z výstřižku ze starého Katolického týdeníku)

„Číhej, ten má káru...“ obdivně pokyvuje hlavou zmalovaná brunetka a vyzývavě hodí okem po snědém mladíkovi v tmavých brýlích, sedícím za volantem. „To je Francesco, Ital. Prý má matku Francouzku. Je ve slušný vatě,“ znalecky zhodnotí kandidáta „ke sbalení“ kamarádka. Obě pozorují, kterak sotva dvacetiletý student vystupuje z nablýskaného kabrioletu a ležérním krokem míří k oběma slečnám. „Já snad omdlím – on jde k nám!“ vypískne brunetka a také její zkušenější kamarádka se zdá být zaskočena. „Ciao!“ pozdraví mladík a zlatý řetěz na krku se mu zaleskne. Dívkám se div nepodlomí kolena. Je možné, že by tenhle kluk, co za večer nechá v podniku klidně padesát táců, stál o jejich společnost?

Příběh má pokračování. V našich fantaziích. A nepochybuji, že všem, kdo jste byli někdy zodpovědni za něčí výchovu, začínají v hlavách kolovat ty nejhorší představy, co všechno se během právě začínajícího večera bude odehrávat.

Dnešní téma KT se jmenuje „Jak vychovat děti ve víře?“ Nechceme v něm dávat žádné patenty na výchovu. Ty ani neexistují. Vždy záleží především na rodičovské lásce, moudrosti a trpělivosti. A co když na to všechno nezbývají síly? Snad alespoň malinko pomůže vzpomenout si, že už ve 12. století žila tzv. „zlatá mládež“, ke které patřil i mladík z našeho úvodního příběhu. A že dokonce i v této době hýřil penězi svých rodičů jakýsi Francesco. Jeho matka byla rovněž Francouzka a my dnes tohoto mladíka známe pod jménem sv. František z Assisi.

Antonín Randa, šéfredaktor

TURISTÉ

Zvu na
výlet v neděli 4. května 2008
za Alenkou do Měšic.

Ze Satalic půjdeme oborou do Vinoře. Dále autobusem do Sluh. Odtud opět pěšky lesíkem kolem rybníků až do zámeckého parku v Měšicích (celkem do 8 km). Zpátky autobusem na metro B Českomoravská.

Lenka

NOVÉ KNÍŽKY V BRANICKÉ KNIHOVNĚ

Bishop, Jim – Den, kdy zemřel Kristus, Karmelitánské nakladatelství

Tato kniha pojednává o nejdramatičtějším dni v dějinách světa, kdy zemřel Ježíš Nazaretský. Začíná v 6 hodin večer, což je začátek židovského dne, kdy Ježíš s deseti apoštoly prošel průsmykem mezi Olivovou horou a horou Pohoršení do Jeruzaléma k Poslední večeři. Končí ve čtyři hodiny odpoledne následujícího dne, kdy byl Ježíš sňat z kříže. Každá kapitola knihy je hodina. Navíc jsou tři kapitoly, které obsahují všeobecnější údaje: jedna se jmenuje „Židovský svět“, druhá nazvaná „Ježíš“ popisuje Kristovo rodinné prostředí, třetí je „Římský svět“. Nejdůležitější je „Židovský svět“, neboť neporozumí-li čtenář Palestině a jejímu lidu, jaký byl před dvěma tisíci lety, nepochopí den, o který nám jde.

Eldredgeovy, John a Stasi – Úchvatná, Návrat domů

Pocit, že jako ženy nejsme dost dobré. Tuto emoci zná každá žena, s kterou jsem se setkala – je to něco hlubšího než pocit selhání v tom, co dělá. Je to mnohem hlubší pocit selhání v tom, čím je. „Nejsem dost“ a „jsem příliš“ – obojí současně. Nejsem dost hezká, nejsem dost hubená, nejsem dost laskavá, nejsem dost něžná, nejsem dost ukázněná. Jsem ale příliš citová, příliš náročná, jsem přecitlivělá, příliš silná, příliš svěhlavá, příliš nepořádná. Výsledkem je Zahanbení – univerzální společník všech žen. Konec konců, kdybychom byly lepšími ženami – ať už to znamená cokoli – nebyl by život tak těžký. Nevedly bychom tolik bojů a v našich srdcích by bylo méně zármutku. Proč je tak obtížné vybudovat smysluplná přátelství a udržet je? Co to znamená být ženou a stát po boku muže? To jsou otázky, na které se snaží odpovědět autoři John a Stasi Eldredge, kteří představují život ženy v jeho emocionálních výšinách i hlubokých propadech, v jeho zoufalých zápasech i radostných nadějích.

Strobel, Lee – Kauza Kristus pro děti

Pátrání po důkazech: Vážně Ježíš dělal zázraky? Opravdu vstal z mrtvých? Není to všechno jenom smyšlená pohádka? Dá se to vůbec nějak dokázat?

Čtivá a vtípná dětská verze bestselleru *Kauza Kristus* vybízí mladé čtenáře, aby vlastním rozumem přezkoumali důkazy, na kterých stojí víra v Ježíše Krista. Lee Strobel je doktorem práv a úspěšným novinářem. Své zkušenosti z kriminalistických článků využívá k hledání důkazů o pravdivosti toho, co učí křesťanství. Rob Suggs je obdarovaným autorem a ilustrátorem dětských knížek, včetně tří dětských Biblí.

převzato z internetu, upraveno

Knížky si můžete půjčovat v neděli po bohoslužbách vzadu v hlavním sále, a to od Jitky Zvánovcové nebo Anky Matouškové.

1. května "u Slabých na chatě"

Sport
volejbal, pingpong ...

Výtvarná
dílna

Pískoviště
pro děti

Zveme Vás na tradiční sborové setkání u manželů Slabých.

Začátek akce: mezi 9. a 10. hodinou

Předpokládaný konec akce: kolem 18. hodiny

Program: Podle zájmu a věku se můžete rozhodnout pro některé z mnoha aktivit -

procházka po krásném okolí

sport - ping-pong, volejbal, fotbal

batikování triček nebo šátků (bílé tričko si prosím přivezte)

společenské hry

hudba a zpěv

společný oběd

opékání na ohni - co si kdo doveze

Budeme vděčni za jakékoliv příspěvky k pohoštění

Pohoštění - guláš, polévky, bábovky, koláče ...

Adresa chaty Černická 254, Černíky, Zvole u Prahy

Kontakt na Sašu Slabého
mobil 776 800 477
mail aslaby@seznam.cz

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 Chvály
(mimo 1. neděli v měsíci)

Neděle 9:30 **Bohoslužby**
první neděli v měsíci jsou rodinné služby
Boží; **třetí neděli** v měsíci je vysluhována sv.
Večeře Páně

Úterý 17:00 – 19:00 **Dorost**

Úterý 18:30 – 21:00 **Mládež**

Středa 18:00 – 19:30 **Biblická hodina**

Středa od 16:00

**Setkání předškolních
děti a prvňáčků (i s maminkami)**

úřední hodiny faráře
PhDr. Lud'ka Rejchrt
pondělí a pátek 10,00 – 11,30
středa 17,00 – 18,00

Obsah

Kázání o třech stranách lásky	2
Staršovstvo	4
Sborové shromáždění	6
Jak to bylo s prvním branickým táborem	9
Křest	11
Přečetli jsme	13
Turisté	13
Nové knihy v branické knihovně	14
Pozvání ke Slabým	15
Poslední stránka	16

Verš na duben

Buďte vždy připraveni dát odpověď
každému, kdo by vás vyslychal o
naději, kterou máte.

1. Petrova 3,15

Zdroj: <http://www.dulos.cz/cz/jb/hesla>

BRÁNA

XIV. ročník, číslo 4 – duben 2008

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.
Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, P. Řičan

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na
disketě, nebo pošlete mailem na adresu
mścerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037

<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symbol pro dary na křesťanskou službu je 111

Obálka: Branický kostel nakreslila Lýdinka Žilková